

Не се минало много врѣме и въ Цариградъ при императорътъ дошле пакъ пратеници, сега пъкъ отъ Хозарския ханъ, царството на когото се намѣрвало по долнитѣ брѣгове на рѣка Волга и обемало стѣпитѣ чакъ до р. Днѣпръ*).

„Ние сме хора прости — рѣкли тѣ — знаемъ, че има Богъ и му се молиме; но какъ трѣбва да живѣемъ по Божиата воля, това не знаемъ; и, много безпѣтни работи правимъ поради простотията си. Пратѣте ни, молимъ ви се, наставници, които да ни разяснятъ добръ вашата вѣра; и, ако ние видиме, че тя е по добра отъ Юдейската и Мохамеданската, които ни се проповѣдватъ отъ нѣ-

*) Хозаритѣ билѣ скити (диво плѣме), а говорѣли Славянски. Тѣ билѣ доста свирѣпи хора, съ груби нрави и много грозни на гледъ; обичаитѣ имъ билѣ сжщо татарски; живѣели повечето въ шатри и сѣнници и се скитали отъ мѣсто на мѣсто за да пасатъ стадата си; ѣдѣли повечето зеленчуци и месо, гдѣ сурово, гдѣ опечено, а хлѣбъ по малко; въ бой билѣ много храбри и задавали страхъ на вредъ. Тѣ сж нападали не единъ пѣтъ само на Цариградъ по море. Единъждъ като се билѣ съединили съ Перситѣ, нападнали го задружно и безъ малко щѣли да го прѣвзематъ. Послѣ Византийцитѣ влѣзли въ споразумение съ тѣхъ и императорътъ имъ Левъ Исаврянинъ, за да ги привържи къмъ Византия, уженилъ сина си Константина Гопронима за една отъ дъщеритѣ на Хозарския ханъ. Отъ нея се родилъ Левъ Хазарисъ, нареченъ тѣй поради нейното произхождение.

Хозаритѣ сж взѣмали данѣкъ отъ Русситѣ до врѣмето на Осколда и Дира, Новгородскитѣ князѣ.